ти деревам шептав

що вони не такі як вони

слово ганив за те

що життя суєтою ославило

на погнутому тлі

кучерявої гущавини

бачив знуджену тінь

недобитого каменем авеля

означає живеш

упокоривши день як вину

не за страх а за млин

щоб крутити замріяне колесо

розтулити печеру

мечем зруйнувати стіну

і віддатися сну

дерев'яного ідола хроноса

покалічені знаки

посіяні в горло трави

міражі натщесерце

хвилюють напевно сильніше

ти повинен відчути

який безпардонно живий

на потрісканій скелі

уламок печерного вірша

ти повинен собі

а за іншого кров і кістки

і щербата сокира

губами натерта до блиску

є стриножений берег

чужої як безвість ріки

але нині чомусь

приступив він занадто вже близько